

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ POPULAR

Any XII. Núm. 546.

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

16 de gener 1932

Redacció: Portaferrixa, 13 bis
Tèlèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Tèlèfon 17605 - BARCELONA

Cal anar al poble

En les eleccions de diputats a les Corts Constituents de 28 de juny de 1931, es va produir, a Catalunya, un fet insospitat: el del triomf de les candidatures de l'Esquerra catalana per una enorme majoria de vots damunt les altres candidatures de tota llei i tendència.

Aquell partit polític, que quatre dies abans de les eleccions de regidors per Barcelona anava a pidolar humilment tres llocs en altra candidatura republicana, a la qual petició es negava aquesta per creure que les forces polítiques de l'Esquerra no arribaven a tant, ¿com triomfava per aquella enorme majoria? Per molts factors, és clar. Però per un factor que destaca entre tots els demés: perquè al seu costat s'hi posava la Confederació Nacional del Treball, la qual féu circular l'ordre que votessin tots els seus adherits. L'organització de més força de Catalunya en el terreny sindical decidia el triomf d'un partit polític que, de llavors ençà, li ha restat fidel i totalment lligat a les seves directrius i inspiracions.

I si a Catalunya anaven al Congrés quaranta diputats per la força dels sindicalistes, principalment, al restant d'Espanya eren cent vint els diputats que la Unió General de Treballadors (Partit socialista) enviava al mateix Parlament.

Amb una diferència, però: que el Partit socialista havia fet sempre política i comptava amb una màquina electoral ben bastida; mentre la Confederació Nacional del Treball té vedada la política per les seves bases constitucionals i, encara que privadament aboqués els seus vots a un partit polític determinat, el cert és que ni comptava amb preparació electoral de cap mena ni tenia antecedents en aquest terreny. Si els hagués tingut, si la seva màquina electoral hagués estat ben muntada, què hauria passat per damunt del que passà?

* * *

Hem recordat el fet per a derivar-ne una lliçó: la que, d'aquí endavant, el secret de la força hem d'anar a cercar-lo allí, en el cor del poble, en les organitzacions de caràcter obrer, principalment. I fins aquells partits polítics que no vulguin veure afeblides i definitivament mortes les seves posicions, han de procurar acostar-se al po-

ble i interessar-se pels seus problemes. D'allí deriva la força, ja que la força de les democràcies és el vot, i el major nombre de vots radica, naturalment, en les classes més nombroses de la societat.

És clar que anar al poble per aquesta sola consideració significaria un egoisme que estem molt lluny de sentir, i que no podem sentir des del punt de vista cristià. Hem d'anar al poble, però hem d'anar-hi perquè es troba en situació de misèria física i moral "quasi sempre immerescuda" amb frase immortal de Lleó XIII; hem d'anar-hi per a cercar la justícia en les relacions del treball i el capital; per a restablir-hi el regne de Déu, que ho és de justícia i de caritat.

Però al mateix temps hem de pensar que els fets indicats en començar aquestes ratlles ens diuen prou bé que únicament aquells agrupaments polítics que es preocupin dels problemes socials poden tenir arreu aspiracions de dirigir l'opinió i d'endegar els problemes de l'Estat, ja que si la representació política ha d'ésser sincera i real, ha d'ésser-ho de les classes més nombroses, que arreu són les classes obreres.

Per això no arribem a comprendre l'actitud d'aquells catòlics que negligeixen els problemes socials i es preocupen únicament de les qüestions polítiques. Encara que així, no deixessin incomplet el seu deure — i que el deixen, evidentment — seria, a la llarga, inútil tot quant fessin en el camp estrictament polític per al dia de demà, ja que el domini i la força en aquell han d'arribar a pertànyer als qui comptin amb força dins l'opinió de totes les classes socials, però principalment dins la classe obrera, ja que aquesta és la més nombrosa i, per tant, la clau de les futures democràcies.

La nostra tasca en aquest sentit ha d'ésser lenta, de veritable sacrifici. Però ha d'ésser una tasca eminentment social, per a la constitució d'unions professionals, sindicals si no ens espanta el mot, tal com està preconitzada en el programa d'ACCIÓ POPULAR, per mitjà de les quals ens ocupem de les necessitats del poble i de fer arribar el regne de la justícia al món obrer. Del contrari, socialment, seria treballar en va...

Janot el Caparrut

PER JORDI ARNAU

II

La seva amigueta

Ja us explicaré com va venir l'amistat amb la Laieta.

La Laieta era la pubilleta de tretze anys del mas Pujol, posat a un quart de camí de Vilablanca. La primera vegada que la Laieta va veure En Janot Caparrut va ésser anant a la missa baixa amb la tartana per aquell camí de carro de roderes fondes, amb la mare i l'àvia. A la tartana hi enganxaven el matxo vell per mor de què l'àvia volia anar segura i el córrer la marejava. A estones muntat en el seient del tartaner i a estones a peu agafant el matxo per la brida, aconduïa el carruatge el vell Vepo, el més assenyat dels mossos de la casa. Però tots aquests detalls no fan al cas.

Dèiem que un diumenge d'aquests la Laieta va veure per primera vegada En Janot Caparrut, guaitant per darrera la tartana, i, tanta gràcia li va fer aquella figura grotesca que mirava tartana endins, que instinctivament, posant-se les manetes davant el nas li va fer pam i pipa. És més que verosimil que ell, no sols no es va enfadar, ans bé va quedar agraït d'aquella postura i, contraent els muscles de les galtes, va entreobrir la bocassa com tenia costum de fer quan volia riure.

La mare, que se n'havia adonat, s'hi va mig enfadar.

—Laieta, no et burlis dels pobrets.

—Mare, si no me'n burlo pas. Ell guaitava... guaitava... i he volgut donar-li entendre que en fèiem cas. Miri com riu encara.

El tartaner també hi va dir la seva:

—Jo us dic, mestressa, que tan lleig com és i mig liró no és cap mal minyó. Un dia que per aquest camí vaig perdre la tralla, me la va portar al mas. Més de quatre en conec que se l'haurien quedada. Dorm a la barraca de la vinya del Cendrós que no sé com no s'hi glaça a l'hivern. Es deu colgar dintre la palla, si n'hi troba.

L'àvia que fa:

—No és tan minyó com us sembla En Janot. Pel cap baix fa vint-i-cinc anys que el veig per aquests camins. Prou en deu tenir cinquanta de fets i més i tot. Potser ja va pels seixanta.

—Pobret! — exclamà la Laieta — i no té pares ni casa, Vepo?

—Ni tampoc se sap d'on va venir ni ell se sap explicar amb aquell *ua... ua...* que no se l'entén de res.

Converses per l'estil d'aquesta es tingueren a la tartana més d'una vegada un o altre diumenge. És cosa de dir que la tartana només s'enganxava els diumenges: si algun dia de feina la mestressa o la pubilla anaven a missa, ho feien a peu. També hem de fer avinent que, si en el camí es feia trobadís En Janot Caparrut, la Laieta ja no li feia pam i pipa sinó que el saludava amb la mà, mentre que ell responia llançant els dos braços en l'aire. Així s'anava

teixint aquella amistat de dues ànimes que potser us faré riure si dic que eren fetes l'una per l'altra, com són fets l'un per l'altre el ric i el pobre, el savi i el qui no sap, el desconsolat i el qui pot donar consol.

Va venir un dia en què l'amistat es va consolidar amb l'agraïment i l'admiració. Era un dia d'estiu, prop de migdia, que la Laieta feia ganxet sota la parra de davant el portal asseguda damunt uns feixos de canyes quan s'escaigué passar pel camí En Janot Caparrut. Ja feia temps que la Laieta li volia buscar conversa. El crida. En Janot s'hi acosta tot xano, xano, amb els braços posats a tall de nanses i la senalla al cap.

—Que tens calor, Janot?

—Ua... ua... ua... (tot movent el cap afirmativament).

—No tens pare ni mare?

—Ua... ua... ua... (movent el cap negativament).

—I què menjaràs per dinar?

—Ua... ua... ua... (i es va treure de la pitrera un regular tros de pa i va sotraguejar la butxaca de les calces per tal que es sentís el soroll de les nous).

—Espera'm una mica.

La Laieta se'n va entrar a casa a mendicar un tros de pernil a la seva mare i va tornar a sortir. Va trobar En Janot atrafegat. Amb els peus picava els feixos de canya d'un cap a l'altra. La Laieta no sabia què intentava ni tenia manera d'entendre les coses que En Janot volia dir-li amb el seu *ua... ua...* Aquest, com si prengués una suprema resolució, es va posar a trasbalsar els feixos de canyes amb les mans. A la que hagué desmuntat el segon feix, una serp de set pams sortí a tota carrera en direcció a la noia la qual es posà a xisclar desaforadament, sense atinar a moure's del lloc com si hi estés arrelada. Fou cosa d'un moment. En Janot va saltar com un gripau damunt la bestiola fugitiva, la va agafar pel coll i la va fer espetegar tres cops com unes xurriaques. L'antipàtic reptil penjava de la seva mà mal·lès i ben estirat només què amb un lleuger moviment vibratori de la cua i En Janot amb la mà alçada per damunt del seu cap i la serp penjant es quedà palplantat amb una ganyota grotesca davant la Laieta esglaiada. Després amb tota força la rebaté a terra i li va aixafar el cap amb una pedra.

Fou llavors que la Laieta li va allargar el pernil i li va dir:

—Té, Janot, que te l'has ben guanyat.

La Laieta, d'aquells temps endavant, que té tràfecs amb el senyor Rector. Mireu quina una se n'ha empescat. Vol ensenyar doctrina al Janot Caparrut i vol que faci la primera Comunió. El bo del senyor Rector no li diu ni que sí ni que no i sempre li respon el mateix:

—Fes, filleta, el que Déu et doni a entendre; després ja veurem el que calgui fer.

Ella no es dóna. El pare i la mare li han donat carta blanca i En Janot va cada dia abans de mig-

dia al mas Pujol a tractar amb la Laieta i a buscar el tall de pernil. En Janot no era una ànima del tot negada. Escoltava les curtes explicacions de la Laieta i semblava que comprenia alguna cosa del que ella li deia. També ella es va acostumar a entendre's amb el seu neòfit i no solament amb gestos i senyals, sinó que aprengué a interpretar les modulacions del seu *ua... ua...* i acabà per estimar-lo com a cosa pròpia, com a una criatura petita que li era confiada.

No cal dir que En Janot es deixava portar per la seva mestra com un anyell per la pastoreta. Pobret Caparrut! Es veia que ningú no li havia parlat mai de Déu ni dels seus misteris i ara de tot això n'anava aprenent alguna cosa; poca cosa, que el seu cap, per gros que fos, era intel·lectualment força petitó, tenia, però, el seu cervellet, encara que fet a la seva manera. El dia que la preceptora li penjà al coll una medalleta de la Mare de Déu, ell se la menjava a petons i no la va pas deixar mai més.

Passat cosa d'un any la pubilleta deia al senyor Rector:

— Senyor Rector, per mi que En Janot Caparrut podria confessar-se a la seva manera i combregar i tot.

— Diastre de criatura! Porta-me'l. Veurem si has fet algun miracle.

Miracle o no, el cert és que En Janot va demostrar, i la germana del senyor Rector com examinadora ho pogué comprovar, que En Janot Caparrut sabia de la religió cristiana i dels seus sagraments, allò que pot saber una criatura de set o vuit anys. I també pogué donar-se compte el senyor Rector que l'animeta del seu diguem-li infeliç feligrès tenia les seves esclètxes per on havia passat la llum divina de la gràcia.

I féu la seva primera Comunió; això sí, portat per la Laieta que li donava la mà com si fos la seva mareta.

Sense justícia

PER R. RUCABADO

Davant dels ulls del redactor de *Vu* al qual pertoca el capítol de l'*Antireligió* en aquell número especial sobre Rússia de què parlàvem i que suscita un comentari tan llarg com el voluminós quadern, s'estenia la frase que Lenin va fer pintar en lletres enormes a l'esplanada del Kremlin: "*La religió és l'opi del poble*." Tots els visitants de la U. R. S. S. l'han pogut contemplar aquest immens cartell que desplega la divisa socialista al davant de la catedral de Sant Basili, per escarnot del sentiment religiós del poble. Recorda oportunament el testimoni que les paraules d'aquella insultant bandera són una fórmula nietzscheana. En efecte, el despreci a la religió, com una planta narcòtica, és ben fill de la filosofia del superhome; i és ben bé la filosofia del dèspota ço que infla per dins i manté en tivantor el bot del socialisme. El superhome, que hem vist emergir en l'Estat socialista, és el mateix Lenin, que sacrifica a la seva idea tota una nació, sense escrúpols ni misericòrdia. Lenin, el semidéu, venerat avui en taüt de cristall, privilegi singular i únic sobre la massa que no coneix ni la pau dels cementiris. El superhome d'altres països, fortament educats per la més nietzscheana de les sectes socialistes: l'anarquisme, és el pistoler, l'atracador, que realitza, la star als dits, la seva llibèrrima "voluntat de potència", sense prejudicis ni consciències, sense moral ni escrúpols, sense aburguesats o atàvics respectes a les vides i als béns d'altri. Pel pistoler, com per Lenin, la religió ensopeix i endormisca. Perquè l'eficàcia pràctica del socialisme en les seves tres branques (anarquista, comunista, socialista pròpiament dita) totes elles ufanes de conduir la massa, és l'aixecament despòtic, el domini brutal sobre la massa, d'uns individus privilegiats — privilegiats per la gosadia o privilegiats per la pistola.

La religió és l'opi del poble. El sentit íntim, l'entranya d'aquest aforisme aplicat a la ideologia de la lluita de classes, és el següent. La religió amb la illu-

sió de la felicitat eterna, adorm el poble, l'afebleix i el substreu a la lluita revolucionària. L'amanseix i li fa perdre energia per a la guerra de classes, fent-lo dòcil i fàcil d'explotar pels governants, pels capitalistes. Convé, doncs, combatre i esvaïr la religió, per a donar al poble el tremp de la lluita social. El redactor de la revista francesa, a la crònica del qual afegim aquests marginals apunts, penetrà, acompanyat d'un intèrpret del servei soviètic de l'*Inturist* a l'església d'un antic convent, devinguda museu antireligiós, "*un dels santuaris* — diu el cronista amb ironia — *de l'Antireligió d'Estat*". Un altre dia acompanyarem en detall el foraster en la seva *degoûtante* visita. Per bé que enfocada editorialment l'enquesta de *Vu* a presentar el país dels Soviets com una mena de Xauxa roja, la repugnància del viatger, Marc Chadourne, és prou explícita vers les caricatures, que formen el museu, les quals recorden aquell "*anticlericalisme assez plat* escampat a França en temps de Mr. Combes". Certs punts només, ens interessin, avui, de l'excursió. Les grans pancartes, una d'elles en primer rengle, que presideixen l'exhibició etnogràfica i grotesca, "*veritables encants, sense relació amb la imponent majestat del temple*". Una de les pancartes, en singular contrast amb les icones precioses que decoren encara les parets, diu així: "*L'Església, en interès dels explotadors, terroritzava les masses amb els horrors del Més Enllà*".

La religió és l'opi del poble. L'Església, és a dir, la religió aterroritzada amb els horrors del Més Enllà. Cada una d'aquestes afirmacions és la negació de l'altra, i la iniquitat, com sempre, es menteix a si mateixa. Com s'explica aquesta antinòmia? La religió ensopeix, endormeix en un somni il·lusori i fals, que això vol dir *l'opi*; la religió esparvera amb visions d'horror. En què quedem? Encisa, o espardeix, la religió al poble? Si ubriaga amb la visió anticipada d'una beatitud angèlica, per què l'acusen de terrorífica?

Si espanta amb horroroses visions d'infern, per què diuen que il·lusiona, amolleix i endormisca el poble? Si és l'opi no és el terror; si és el terror no és l'opi. Les dues inscripcions de Moscú es neguen l'una per l'altra.

Sens dubte, oh socialistes, seria millor acostar les dues llegendes, i extreure de la maligna exègesi isolada, la completa i sincera veritat: la veritat del conjunt. La religió endolceix la vida i encoratja amb la promesa d'un infinit de joia i benaurança els seus fills fidels sigui quina sigui la sort d'aquests en la terra, i pronostica també el càstig sempitern als pecadors i als criminals no penedits, sigui quina sigui a la terra la impunitat i el desvergonyit triomf d'aquests. L'Església, *garanteix* la certitud d'aquella esfera que vosaltres no podeu donar, ni sabeu com donar, malgrat tant exigir-la i tant parlar-ne amb crits i roncs i tant debades: la justícia.

Però el triomf etern de la justícia el neguen i el reneguen, els socialistes. Els qui pel mestratge d'En Ferrer Guàrdia eduquen els infants en la "rebellió contra les injustícies" i pel doctorat d'En Pestaña ensenyen als proletaris a "rebellar-se contra tota injustícia" (1) no volen saber res del triomf definitiu i permanent de la justícia, no admeten ni toleren que el regne de la justícia — i per consegüent la destrucció i confusió eternal de totes les injustícies — pugui arribar i triomfi per sempre. Això que ells presenten obscurament i en diuen, per insultar-ho, *opi*, i això altre que també confusament els estemordeix i en diuen, per desvirtuar-ho, *horrors del Més Enllà*, són el justíssim premi i la justíssima punició als qui han estimat i als qui han traït, respectivament, la justícia.

Però els socialistes, que tant de justícia parlen, detesten i blasfemen la justícia. La *cicerone* del museu antireligiós, ensenya al visitant un lletrer més odiós i més injust que els altres. Enfront d'una pintura es llegeix una negríssima explicació: "*En aquesta icona està representat el Judici Final, en el qual els justos — és a dir, la classe dirigent i rica — van al Paradís, i la canalla — és a dir, els proletaris — està condemnada a les penes eternes de l'infern.*" Tot l'esperit de mentida que és l'alè vital del socialisme bull en aquest text satànic, escrit pels Sense Déu, que es poden dir així mateix *Sense-Justícia*, perquè neguen i blasfemen d'una manera especial la justícia com atribut essencial de Déu, neguen el regne cert, venidor i eternal de la justícia, i menteixen sense cara ni vergonya, menteixen injustament en capgirar la noció de la justícia eterna i sobirana, que ensenya a estimar i a témer la religió de Crist.

El repòrter explica que en llegir-li traduïnt-la del rus, la seva intèrpret, aquesta infame falsificació del dogma, un pagès jove, "el tipus clàssic del bon *mujick*, amb cabells llargs que davallen al voltant de la cara, com Sant Joan Evangelista" que ha escoltat la lectura, s'acosta i diu al visitant algunes paraules en llengua russa, que tot seguit també tradueix l'empleada dels Soviets. Vet aquí les paraules del camperol sincer i bon creient: "Això no és pas veritat, perquè Crist ha dit que mai un ric no entraria en el regne dels Cels." — I la noia s'apressa a afegir, davant la impensada valentia del pagès, referint-se a n'aquest, un insult que espesseeix més encara l'atmosfera de la injustícia: "*És un pobre ig-*

norant. No sap de què va." Marc Chadourne reconeix lleialment que és el pagès el qui ha comprès millor la veritat de la lliçó evangèlica.

I no ha vist l'emissària dels soviets que la interpretació *besbockniki* del Judici Final desment, desfà, tira per terra la divisa nietszcheana que Lenin féu pintar de cap a cap de l'esplanada del Kremlin. ¿La religió seria l'opi del poble, l'opi que adorm en somnis rosa, en il·lusions de benaurança, si condemna a l'infern necessàriament al poble i als proletaris, com diu la inscripció del museu ateaista?

Oh, mentida, mentida, mentida! Ets la carn i la sang del socialisme. Negant la justícia eterna es nega i renega a si mateixa aquesta secta abominable. Com més reclama i s'escriu contra l'exploatació, la tirania, l'opressió i la injustícia, tant més urgeix i reclama una justícia superior i severa de la que ningú no n'escapi, que especialment abasti els explotadors i tirans que poden defugir-la en aquest món. Excitar en les masses la set de justícia, i negar l'esfera de la justícia eterna, on aquella set pot únicament sadollar-se és el més odiós crim contra el poble. És turmentar el poble amb aquella tortura cruel que consisteix a donar excitants, menjar salats, desvetlladors de la set, no tenint aigua per a servir, tancant oi més la font amb pany i clau!

Per Sant Ramon de Penyafort

La pròxima festa

Si Déu vol, el dissabte pròxim, 23, diada del Sant, tindrà lloc, a les vuit del matí, a la capella del seu sepulcre en la nostra Catedral, la missa consuetudinària, de comunió, dels redactors de CATALUNYA SOCIAL i els amics i devots del gran confés de reis i papes, i hi són convidats tots els benefactors.

A dos quarts d'onze es cantarà l'Ofici solemne, i aquest any s'hi afegirà sermó, que dirà un reverend capítular de la Seu, bon amic i docte en ciència social, en elogi i memòria del qui fou, fa set centúries gloriós col·lega. S'agrairà moltíssim l'assistència, convenint que poc a poc es retorni a l'esplendor antic amb el qual Barcelona i tot Catalunya festejava el Sant il·lustre, el baró preclar del seny, mestre de moral i de dret, honor de la nostra raça i de la nostra història, baró de pietat i taumaturg.

La nostra revista, en el número de la setmana pròxima, dedicarà, com de costum, a Sant Ramon de Penyafort, una nota gràfica i diversos articles.

DONATIUS REBUTS

De la família P.	5 ptes.
De S. de C.	6 "

Mercès sinceríssimes als humils donants, als quals Sant Ramon de Penyafort abundantament recompensi. Esperem d'altres amics i devots l'ajut per a sufragar les despeses, aquest any més cresques, segons queda explicat.

(1) Màxima del carnet del Sindicat Unic.

Mal irreparable

Aquest redreçament de la consciència catòlica que ara presenciem en la nostra terra ha tingut la virtut de posar de manifest les falles greus i nombroses del nostre Catolicisme. És aquest un efecte obligat de tot moviment sentimental, de tota commoció profunda d'una massa de ciutadans. En aquest cas la mateixa embranzida de la protesta, de la simpatia, de l'entusiasme o de l'hostilitat no sols infla i aixeca les onades de la passió del moment, ans també produeix i deixa veure els buits i les depressions que hi ha entre onada i onada. Ara veiem més clars que mai aquests buits del nostre redreçament: la manca d'interès per la qüestió social, la ignorància vergonyosa de les ensenyances que sobre aquesta qüestió ens han donat els Sants Pares, durant quaranta anys; l'absència d'esperit modern i constructiu en els programes d'acció catòlica; la desorganització de les nostres forces; la desorientació de les idees, etc., etc.

Avui voldríem dir quatre mots sobre aquesta darrera falla: la desorientació. Actualment patim tots els catòlics i principalment els joves, les conseqüències de tot un llarg període en el qual la defensa apassionada de tot el contingut ideològic i social del catolicisme ha determinat en una gran massa de catòlics catalans una manca d'interès i àdhuc una indiferència per tot el referent a la qüestió religiosa. La causa de Catalunya ens ha plantejat durant mig segle una obsessió qüestió prèvia que ha absorbit tot el nostre interès i totes les nostres energies. La religió l'havíem deixada en segon o en tercer pla, quan no de recó, en la nostra acció social i política, i sols ens en preocupàvem en tant que podia servir d'estímul o intensificació del sentiment nacionalista.

Dues conseqüències gravíssimes havia de tenir aquesta actitud de passivitat: la primera, una gran confusió i una gran desorientació en les idees i en l'actuació dels catòlics; la segona, un lamentable endarreriment del nostre catolicisme respecte al dels pobles més progressius d'Europa. D'aquest darrer punt n'hem de parlar un altre dia amb la detenció que es mereix. Basti, però, remarcar avui que aquests quaranta anys que ha durat la nostra passivitat catòlica han estat precisament el període en el qual hem presenciat la meravellosa transformació del catolicisme en una gran força social del món modern sota el magisteri dels darrers Sants Pares i la no menys meravellosa organització dels catòlics en els països més progressius, que els ha capacitat per a intervenir eficaçment en la vida social, política i cultural dels nostres temps. Això, doncs — trist és constatar-ho, — el nostre endarreriment ha coincidit amb l'admirable progrés dels catòlics en els pobles més cultes.

L'altre dia un amic meu, catòlic practicant i convençut, em sostenia que no hi havia pas motiu per considerar que l'Església catòlica sofrís a Espanya persecució per efecte dels articles constitucionals referents al problema religiós. Això sols ja ens dona la tònica de la lamentable desorientació i de l'horrible confusió d'idees que regna entre una gran massa de catòlics de la nostra terra. A tots aquests catòlics no els diu res la realitat d'una Constitució que prohibeix a uns ciutadans honrats i capacitats exercir tota una sèrie de drets individuals reconeguts universalment per totes les democràcies. Però encara admetent que aquest extraviat judici tingués algun fonament apa-

rent en la realitat de la Constitució, bastaria per obrir els ulls a aquests obcecats catòlics el testimoni de tots els seus germans de religió que segueixen el descabellament de la política religiosa del Govern espanyol de fronteres enfora. ¿No els diuen res les paraules de fraternal simpatia i de sincera condolença que han adreçat als catòlics espanyols en sengles missatges les més nobles figures intel·lectuals dels catòlics alemanys, hongaresos, holandesos, austríacs, belgues i francesos? ¿No els diu res la veu unànime de l'Episcopat espanyol? ¿No els diu res, finalment, la pregona preocupació i la paternal inquietud amb què el Sant Pare esguarda actualment l'esdevenidor de l'Església a Espanya i que ell ha manifestat en forma inequívoca en més d'una ocasió?

El més trist del cas és que aquesta extravagant actitud d'una massa de catòlics catalans es veu sostinguda d'una manera sistemàtica per agrupacions i partits polítics i per òrgans de premsa importants que compten entre els seus adherits i entre els seus subscriptors i lectors una majoria de catòlics. ¿No hem llegit adesiara una declaració d'un d'aquests partits desautoritzant tots els seus adherits que prenguessin part en actes d'afirmació catòlica? ¿No hem vist fa poc temps que un d'aquests periòdics es prenien a mofa i feia objecte de la seva sátira alguns d'aquests actes celebrats amb grandiosos èxits en diferents ciutats de la nostra terra? Hom veu ben clar que per aquests partits i per aquests periòdics el catolicisme no té el més mig interès ni importància com força política i social. ¿Podem imaginar-nos un més categòric menyspreu? ¿No equival això a inculcar als catòlics adherits a aquestes agrupacions i lectors d'aquests periòdics la teoria de què la religió és un afer privat, com tan encertadament observava l'autor de l'editorial del número passat de la nostra revista?

Ara estem tocant les conseqüències de tants i tants anys de conrear sistemàticament aquest horrible confusió de religió, que ratlla ja en una veritable heterodòxia. Aquest criteri abstencionista, aquesta política d'indiferència, sostinguts tenaçment pels directores de grans moviments polítics, han esgarriat lamentablement els joves de quatre o cinc generacions. I la joventut d'ara paga les conseqüències del funest cabdillatge d'aquests directores de l'opinió, catòlics alguns d'ells, que emportats per un esperit malsà de proselitisme nacionalista han optat pel còmode procediment de simplificar el problema del redreçament de Catalunya arreconant com un atuell inútil i entrebancador la fe religiosa de la majoria dels seus adherits. Quatre o cinc o més generacions de joves perdudes per l'acció catòlica, i entre ells molts, segurament, perduts àdhuc per la fe catòlica! Tal és el trist balanç de l'actuació malastruga d'aquests partits i d'aquests periòdics! Jo sols pregaria als seus líders i directores catòlics que si tan convençuts estan de llur original manera de professar llur fe religiosa, anessin a defensar llur actitud davant dels catòlics alemanys o francesos, austríacs o belgues, holandesos o nord-americans. ACCIÓ POPULAR està disposada a facilitar-los l'organització d'algunes conferències en els centres catòlics més importants dels països més progressius. Potser sí que aconseguirien convèncer a aquells catòlics que van equivocats i arribarien àdhuc a fer rectificar al mateix Sant Pare les normes que fins avui ha donat a l'Acció catòlica!

Carnet setmanal

EL PARTIT CATALANISTA REPUBLICÀ I ELS CATÒLICS. — El discurs de Nicolau d'Oliver, pronunciat dissabte, dia 9 de gener, era força esperat. S'havia dit que en el discurs s'hi marcarien nous camins a l'agrupació política d'Acció Catalana i fins es parlava de l'ingrés en el partit de moltes personalitats que, ara com ara, resten i actuen isolades en el camp de la política de Catalunya.

No hi hagué res de tot això. El discurs es limità a una ressenya de l'actuació durant el període revolucionari i constituent, i a la recomanació de persistir en el camí emprès per aquell agrupament polític, decididament cap a l'esquerra. Tant l'homenatjat com els altres que parlaren, ho feren en tons bon xic despectius per a les dretes, i fins, sobretot en el discurs del senyor Duran Reynals, aparagueren frases de gust molt dubtós en les quals es feien aparèixer "generals, polítics i cardenals" d'acord en les darreres disbauxes de la monarquia.

A nosaltres no ens interessa el fet, políticament parlant. Però ens interessa des del punt d'albir catòlic, i és en aquest sentit que el comentem en aquesta secció.

Una afirmació categòrica de Nicolau fou la que, encara que ells tenen certs repars a oposar a la Constitució aprovada, l'admeten i la respecten tal i com es troba. (Això sense tenir en compte, és clar, que fou Nicolau un dels votants del seu article 26 i, per tant, que si dit article es troba en la forma actual, al vot de Nicolau, entre altres, és degut).

I l'admissió de la Constitució significa: negació del dret d'associació per als jesuïtes (i no per raons civils, sinó canòniques); nacionalització dels béns d'uns ciutadans pel sol fet d'ésser religiosos; dissolució dels Ordes religiosos que constitueixen un perill per a la seguretat de l'Estat (a judici d'aquest, és clar); prohibició d'ensenyança als Ordes religiosos; negació de llibertat d'indústria, comerç i d'ensenyança, pel sol fet d'ésser religiosos; prohibició a Regions, Províncies i Municipis d'auxiliar ni protegir institucions religioses (això en una Constitució federable, és a dir, quelcom més que autonòmica); admissió del divorci; de l'escola única i laica; secularització de cementiris; etc.

I ara demanem nosaltres: com un catòlic pot admetre tot això i, sobretot, pot votar-ho, com ho féu el propi Nicolau?

Aquest va donar una raó: la que trobant-nos en règim democràtic, cal sotmetre's a la voluntat de la majoria i així acatar allò que no respon potser al nostre ideari.

Però això és fals. En primer lloc caldria saber on es troba aquesta majoria de la nació, que indubtablement no representen unes Corts forjades tots sabem com (seixanta Actes en blanc a Tarragona solament; i això dins de Catalunya); i en segon terme, encara que hi hagués una majoria nacional veritable que sancionés això, no és cert que avui hi ha un nucli de drets individuals que internacionalment es posen per damunt de la voluntat de cada país? El senyor Nicolau coneix les conclusions del Congrés de New-York respecte d'aquest

punt; algunes sentències del Tribunal Internacional de la Haia, que diuen el mateix; i, sobretot, el senyor Nicolau coneix les conclusions de tots els congressos ginebrins sobre les minories de raça, llengua i religió, en els quals són defensats aquests mateixos drets.

I si tot això és així, com pot el senyor Nicolau i amb ell el Partit Catalanista Republicà, després de fer tanta exaltació del Liberalisme, acceptar, ni per llei de majories, aquests atemptats als drets d'associació, al respecte a la religió dels espanyols, al dret de propietat, etc., que la Constitució conté?

* * *

OSSORIO I GALLARDO. — Aquest home isolat, la finalitat i únic objecte del qual en política semblen els de mantenir la perpètua contradicció, ha vingut a Barcelona i ha fet unes declaracions a un diari dient que els catòlics revisionistes eren monàrquics i que davall la campanya revisionista hi tanquen una campanya monàrquica.

Quina pena fan aquestes vulgaritats en boca de certs homes! Arriu a aquells a qui es vol allunyar de la vida pública se'ls diu monàrquics; durant l'època primoriverista, se'ls deia separatistes.

Nosaltres fórem llavors motejats de separatistes sense haver estat mai més que catalans; ara som motejats de monàrquics sense haver-ne estat mai. Què hi farem! Comprenem que la dificultat de posar d'acord els fets amb la consciència doni cert neguit a molts catòlics, neguit que tradueixen després atacant i fent blanc de les seves iras els qui defensen allò que ells haurien de defensar.

Mal de les posicions eternament equívokes!

* * *

DARRERAMENT... — Miquel Maura també ha abocat els mateixos dictaris contra els catòlics. Els ha dit monàrquics i què sé jo quants més penjaments.

Nosaltres, com a catòlics, només sabem una cosa: que tot i respectant el règim republicà, hem de fer via fora tot allò que ataca l'Església i els seus fins, entre els quals apareix el fi docent com a superior a tot altre fi social. Que avui aquests drets es troben negats per la Constitució. I que, per tant, nosaltres hem d'atacar i negar la Constitució. I en aquest punt les darreres instruccions col·lectives dels nostres Bisbes ens diuen bé prou que, tot i respectant el règim, podem atacar la legislació per ell donada en sentit anticatòlic. I aquesta legislació té com a cap i fonament la Constitució de 9 de desembre de 1931.

El demés seran equilibris, combinacions, interessos polítics; però no pas claredat de posicions i defensa del nostre patrimoni espiritual. No és pas que això ens porti a desconèixer les mides de prudència i fins de sagacitat política que puguin menar al nostre fi; però d'aquí a fer reconeixements categòrics com els de Nicolau, menyspreus i atacs com els de l'Ossorio i punxades com les de Miquel Maura, hi va un món de distància: tota la distància que separa l'home primordialment catòlic de l'home primordialment polític.

L'actuació dels elements directius del sindicalisme

PER J. CIVERA I SORMANI

Les organitzacions obreres, d'ençà de la proclamació de la República, han esdevingut més perilloses i més pertorbadores. S'ha vist ben clarament, que els elements directius del sindicalisme, que mai no actuen a la llum del dia, no es proposaven el triomf de la República, sinó la implantació de l'anarquia.

Tot just nada la República, es va agreujar el problema social. En diverses ciutats d'Espanya, els sindicalistes van declarar la vaga general amb caràcter revolucionari. Àdhuc els homes més poc observadors, es van adonar de seguida que els homes representatius del sindicalisme, es col·locaven enfront de la República.

De tots els actes de violència que s'han realitzat a Espanya, especialment a les terres d'Andalusia, en tenen molta de culpa els homes de la Dictadura. En aquells temps, no hi havia conflictes socials, perquè estaven clausurades les entitats obreres. La gent simplista creia que vivíem en una mena de paradís, perquè havia emmudit la veu protestatària dels obrers. Ara es treballa, deien, i els sindicalistes no pertorben el ritme normal de la vida ciutadana. No es donaven compte els qui creien en el paradís de la dictadura, que les explosions esdevenen més perilloses quan les portes i les finestres són tancades, que quan hi ha una obertura per on poden escapar-se els gasos acumulats.

La Dictadura, mai no va voler dialogar amb els representants dels obrers. Com que les injustícies socials existien, en compte de solucionar-se els problemes plantejats en el món del treball, s'agreujaven.

Si la Dictadura hagués sabut posar la força al servei del dret, hauria pogut solucionar molts problemes que actualment són la preocupació dels governants.

Encara hi ha gent que creu en l'eficàcia de la dictadura. Aquesta gent voldria que sorgís un dictador que, amb la força de l'espasa, aconseguís restablir l'ordre. Evidentment que en un règim de dictadura, els qui avui lluiten en el camp social llançarien les armes de combat; però, voleu dir-me què passaria en caure el dictador? No creiem que es demani la dictadura com sistema de govern, sinó amb caràcter transitori. Si és així, el qui exerceixi la dictadura ha de caure i, per tant, ens trobarem quan es restableixi la normalitat política, amb els problemes que ja existien abans del règim dictatorial. No hem d'ésser egoistes. Hem de pensar també en els homes de demà, que seran els continuadors de la nostra obra.

Tot el que es faci en un règim d'excepció, serà contraproductiu. La dictadura és una mena de narcòtic que ens fa creure que ja no existeixen les lesions orgàniques que van minant la nostra vida, perquè la dolor ha deixat d'unglajar la nostra carn.

Nosaltres no sabem veure altre camí per arribar a la pau cobejada, que el compliment estricte de les lleis que regulen la vida del país. Cal que tots els ciutadans actuïn dintre de la llei i que s'acabin d'una vegada els privilegis i les injustícies. Per a fer complir les lleis no cal un dictador, sinó simplement un

govern que es doni compte de la responsabilitat que ha contret amb el país acceptant el poder.

El restabliment de l'ordre serà un fet quan els governants es decideixin a fer actuar els sindicats obrers dintre la legalitat. Mentre actuïn clandestinament i s'atribueixin la representació dels obrers els qui mai no han treballat, seguiran els conflictes i les convulsions socials pertorbant la vida normal del país. Els obrers — ho hem dit diverses vegades — tenen el dret indiscutible d'organitzar-se per a defensar llurs legítims interessos, però no poden convertir els sindicats en instruments revolucionaris.

Els elements anàrquics que s'han col·locat davant les organitzacions obreres, mai no s'han preocupat del millorament social de l'obrer. Que ens mostrin, si els plau, les escoles que han construït i els centres de cultura que han creat. No els interessa elevar el nivell intel·lectual del poble. No cerquen cap obra de cultura en els estatges socials dels sindicats. L'únic que han sabut crear és un diari que no té altra finalitat que escampar entre les masses obreres la llavor antisocial de l'anarquia. Aquest diari és l'aliment espiritual de l'obrer sindicat.

És molt interessant que la premsa es vagi especialitzant i que els obrers tinguin el seu diari propi; però, no creieu que és sensible i dolorós, que el diari que és instrument d'expressió de la classe obrera, no sàpiga sinó destruir i fer obra negativa? És que no interessin als obrers els problemes que afecten a tota la col·lectivitat? Si formen part integrant de la societat, haurien també de preocupar-se de tot allò que interessa als ciutadans en general. Per què aquesta dèria de separar-se dels altres estaments, si existeix un nexe entre totes les classes socials? No veieu que la societat necessita l'esforç de tots els homes? No hi ha ningú, per poderós que sigui, que pugui prescindir dels altres. Si tornéssim altra vegada a la vida plàcida dels camps, podríem alimentar-nos amb els fruits de la naturalesa i amb la carn de les ovelles dels nostres ramats; però les col·lectivitats no poden viure com els pastors solitaris de les altes muntanyes. Perquè la vida de societat sigui possible, cal que ens ajudem mútuament, i que cadascú de nosaltres contribueixi dintre del seu camp d'acció al bé general. Ni els obrers ni els patrons, no es poden desentendre dels altres estaments. Per què, doncs, els elements directius del sindicalisme anàrquic separen els obrers de la comunitat dels homes i alcen altes muralles entorn de les organitzacions obreres? Ja ho hem dit abans: perquè el sindicalisme no cerca el benestar de l'obrer, sinó que es proposa aconseguir, amb la força dels sindicats, el triomf de la revolució.

Afortunadament, la immensa majoria dels obrers no estan identificats amb els dirigents del sindicalisme. Quan esclata una vaga general, hom veu clarament que els elements anàrquics constitueixen una petita minoria.

L'obrer català té prou seny per no caure en el parany que li preparen els elements anàrquics. En les organitzacions obreres, han de tenir participació els obrers catalans, i no els inadaptats que no estimen la nostra ciutat ni la nostra terra.

No oblidin els governants que no hi haurà pau fins que els sindicats siguin exclusivament organismes de defensa dels interessos de la classe obrera, i deixin d'ésser organismes de combat.

El segur de maternitat

PER GASTON GERARD

Aquesta institució humaníssima i de fons totalment cristià, que és el segur de maternitat, és objecte d'especials escomeses per part de certes agrupacions del treball.

La Confederació General del Treball, sobretot, ha esdevingut un enemic formidable de totes les assegurances socials, com enemic formidable esdevé de tot el que sigui intervenció de l'Estat.

Moltes agrupacions obreres indefinides tampoc no miren amb bons ulls aquesta assegurança per tal com en ella han de contribuir-hi les mares obreres futures, és a dir, per tal com no és a càrrec exclusiu dels patrons i de l'Estat.

I, darrerament, molts patrons tampoc no veuen amb bons ulls el segur de maternitat per l'única raó de la contribució que això els imposa.

Nosaltres ens hem de declarar resoltament partidaris i defensors d'aquesta assegurança. És cert que aquesta té certs inconvenients que ni aquí ni enlloc no han deixat de presentar-se. Però així mateix és cert que aquestes taques isolades no arriben a obscurir els avantatges del comú i que aquells inconvenients amb el temps poden anar remeiant-se, a mida que les organitzacions obreres, amb el seu esperit constructiu, ho facin possible.

* * *

No anem ara a fer una defensa del segur en la forma en què es troba implantat a Espanya. Està feta ja fa molt de temps, puix es tracta d'una de les institucions de fons més humà que fins avui s'han creat i instaurada aquí, a poca diferència, com en els altres països.

Amb ella la mare obrera obté una assistència mèdica acurada; un tractament clínic i quirúrgic si és necessari; un repòs durant el període abans i després del part; i facilitats molt grans per a l'al·letament dels seus fillets, a més d'una indemnització pel temps de treball que perd durant el part.

I quan la xarxa d'institucions de maternologia que persegueix d'establir l'Institut Nacional de Previsió mitjançant les seves Caixes col·laboradores siguin una realitat, llavors encara els beneficis podran ésser infinitament majors.

I tot això, qui ho paga? El patró, l'Estat i la presumpta mare obrera. És clar que alguna vegada aquesta ho ha de pagar sense participar en els seus beneficis; però això passa igualment en totes les institucions de segurs socials; i d'això no se'n pot pas queixar cap escola social, puix n'és llur denominador comú el principi de solidaritat social o, en termes cristians, el principi de caritat envers el proïsme.

És a dir, l'obra obrera contribueix a l'assegurança amb una petítíssima quota; i, en canvi, d'ella en dedueix beneficis de molta importància. I que la mateixa obrera hi contribueixi, és molt lògic. No hem estat mai partidaris que les assegurances socials representessin una almoïna per a l'obrer; al contrari, que vinguin a constituir quelcom a què l'obrer contribueix amb el seu diner, per poc que sigui, ço que és una fermança que ho haurà d'apreciar molt més.

* * *

I com que el nostre propòsit no és avui de fer un estudi d'aquesta assegurança, sinó donar les primeres xifres del seu resultat a Espanya, durant el petit període que es troba implantada com pròpia assegurança, no insistim en els punts de vista anteriors, facilitant, en canvi, les següents dades:

Són ja més de mil sis centes, en pocs mesos, les obreres que tenen dret als beneficis de dita assegurança. El cost en metàl·lic de tots els serveis del segur va, per a cada obrera, de les 182 pessetes a les 598, segons les característiques patològiques del part. El benefici és, doncs, ben evident. El diner que hauran percebut en metàl·lic i serveis aquestes obreres, durant el període del part, no serà menys de 145.000 pessetes. I tota aquesta quantitat, que correspon al primer trimestre d'implantació i funcionament del segur, haurà costat a l'obra obrera la petita quantitat de 1'75 pessetes.

N'hi ha prou amb això per a demostrar els beneficis d'aquesta simpàtica assegurança. Però encara, per damunt de l'interès privat, no es pot deixar de banda l'interès col·lectiu, ja que mitjançant la protecció decidida a la mare obrera durant aquest període difícil i gloriós de la seva vida decreixeran les estadístiques de la mortalitat infantil, una de les vergonyes més grans d'Espanya en el moment present; s'enfortiran els petits, i amb ells la raça tota; i, en un mot, un ambient de major vigoria física i moral envoltarà la nostra població obrera futura, població infantil que, amb el temps, podrà tal vegada constituir una emulació per a la mateixa classe mitjana de la nostra societat.

* * *

¿És irreformable el segur de maternitat en la forma que ara es troba implantat? No. Tots els defectes que pugui tenir, totes les taques que se li puguin mostrar, són absolutament corregibles. Tingueu present que es tracta d'una institució novella i, com a tal, subjecta a totes les reformes que la pròpia experiència vagi mostrant com necessàries.

Dissortadament, els segurs socials aquí tenen poc ambient degut principalment a la manca d'esperit constructiu de la classe treballadora, sobretot d'algunes de les seves agrupacions. Tot el que vingui pels camins de l'Estat comença per ésser refusat pels homes dels Sindicats Únics. I el grau d'incultura de molts estaments socials acaba de fer bona aquesta teoria, que no és més que teoria negativa, anàrquica i dissolvent.

Però cal suplir aquesta acció negativa amb l'acció positiva dels qui tenen el deure de situar-se en altre nivell cultural. Cal reconèixer i propugnar les assegurances socials com una reforma social admesa avui arreu del món; i cal estendre'n la seva influència a tots els estaments socials. Que si els defectes que pateixen no són corregits per la gent de bona voluntat, tingueu per segur que ni per ara ni per tant no ho seran pels que en son beneficiaris, ja que els manca la formació social necessària i fins el grau de cultura convenient a molts d'ells i per dissort.

I entre totes les assegurances ¿n'hi pot haver cap de més simpàtica, justa i útil que la de maternitat?

La fi del Comunisme

PER LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

Nosaltres mai no hem cregut en el Comunisme de Rússia com a sistema positiu de govern, com no hem pogut creure que els ases volin, per la suprema raó que el sistema que implantà Lenin, no tenia de comunista sinó el nom i els seus fins perversos. I diem això perquè, des del seu adveniment, poguérem contemplar que hi havia qui *manava* i qui *havia d'obeir*.

Aquesta divisió de jerarquies (uns que manen i altres que han d'obeir), establerta des del primer dia de l'anomenat comunisme, era la primera claudicació d'un sistema que amb els fets es contradeia a si mateix.

Més endavant vingué una altra divisió ben notable i visible, que consistí a pagar més i millor els salaris dels qui millor feien llurs feines i complien millor llurs comissions encomanades, abolint els cartons o targes que donaven dret a recollir en els magatzems i cuines del sovietisme els draps i racions per a vestir i menjar.

Aquesta fou la segona claudicació del règim utòpic que el temps i els fets han d'anar destruint de mica en mica per la força de la lògica.

Ara, les últimes notícies sensacionals de Rússia ens assabenten que el Soviet vol abolir el sistema de racionament d'aliments, i que permetrà la lliure venda, sense restriccions, dels aliments i tota mena d'articles que es podran tornar a vendre lliurement, com es fa en tots els altres estats burgesos.

Aquesta serà la tercera principal claudicació del comunisme de Rússia, i de fet l'ex-imperi dels Tzars tornarà a ésser com era abans de la Revolució, amb la sola diferència que ara són uns altres els qui manen.

Ara bé, si existeix la divisió de jerarquies, si els obrers cobren salaris i si és permesa la venda lliure de tots els articles, què en queda del comunisme que ens ha fet viure tants anys d'inquietuds?

I, per a retornar altra vegada a la mateixa organització del estats burgesos, se'ns ha fet viure anys i més anys de dubtes i lluites, amb amenaces de trasbalsar-ho tot i de capgirar el de dalt a baix i el de baix a dalt?

Nosaltres comprenem i admetem, i ajudem, a aquells qui tenen un major afany de justícia, i comprenem que pretenguin la direcció del govern per a dictar noves lleis més justes i humanes.

Nosaltres comprenem, també, que hi hagi qui protesti dels abusos i de l'explotació dels qui gemeguen. Els comprenem i fins fem chor a llurs protestes.

Entenem, però, que per a obtenir llibertat i jus-

tícia no cal negar la justícia ni conculcar la llibertat dels altres.

Per això hem blasmat sempre tots els qui han ofert la felicitat al proletariat predicant-li odis, i molt més en veure que els oferien el paradís soviètic, implantant un sistema social impossible d'existir en cap societat formada d'homes.

La raó natural ens diu que en tot sistema de govern hi ha qui ha de manar i qui ha d'obeir, i, tant és així, que a Rússia no han deixat d'existir les jerarquies, i han existit ministres, generals, ambaixadors i ramats d'homes que obeïen les ordres de les jerarquies superiors.

Per raó natural, a Rússia, com a tot arreu, havien d'apreciar el treball dels més aptes i dels més actius millor que el dels ineptes i ganduls, i aquestes diferències sols es poden assenyalar establint una justa valorització, mitjançant un salari, i tant és així, que Rússia paga millors salaris als qui més i millor treballen.

Pot existir la llibertat allà on és prohibit d'establir-se quan i allí on hom vulgui?

Iés per això que el temps ha obligat que s'abolís el sistema dels racionaments per a poder vendre lliurement els aliments i tota mena d'articles.

Ja ho veieu, obrers, com us han enganyat una bona pila d'anys els qui us deien que Rússia era la sucursal del Paradís.

L'única veritat és que abans manaven uns, i ara manen uns i altres. Abans posseïen uns, i ara posseeixen uns altres, i els qui posseeixen ara, han anat dictant unes lleis fetes i pastades per al llur paladar i per al propi ús exclusiu i dels seus familiars i amics.

Tots els sistemes artificials cauen o es desfan com un bolado. Totes les dictadures van caient o es desfan, i la dictadura del comunisme es va desfent de mica en mica.

Seguint per aquest camí, poca cosa manca perquè Rússia torni a ésser un dels estats burgesos d'Europa.

El que més sentim és que, per a haver de retornar al lloc d'origen s'hagi hagut de vessar tanta de sang i s'hagi trasbalsat el món sembrant en el cor de les multituds un egoisme desenfrenat i un afany d'odi i de venjança, esborrant de l'ésser humà allò que té de més gran i generós que és l'amor i la caritat envers el proïsme.

Tant de bo que arribés el fi del Comunisme i que la humanitat en tingués prou amb l'assaig que ha sofert Rússia.

AVIS

D'avui endavant la correspondència, els originals d'impremta i les revistes i diaris que tenen canvi amb "**Catalunya Social**" s'han de trametre a la Redacció, instal·lada al carrer Portaferriça, 13 bis, pral., domicili d'**ACCIÓ POPULAR**. Pels afers administratius, adreçar-se a Durán i Bas, 11.

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

Federació de Dependents

Aquesta Federació ha redactat ja els seus Estatuts, aprovats els quals per la Junta de Govern d'ACCIÓ POPULAR, convocarà una reunió general de tots els dependents socis de la nostra entitat, per tal de prendre orientacions en la intensa campanya que aquesta Federació es proposa desplegar amb l'objecte de realitzar els projectes que ha estudiat durant aquests darrers mesos.

Federació d'Homes de Carrera

Aquesta Federació inaugurarà les seves activitats amb l'organització d'un cicle de conferències, a càrrec de distingides personalitats, que es celebraran la pròxima Quaresma a l'"Acció Popular" de Berga, i que seran el primer assaig dels "Curssets de difusió cultural", que projecta donar per tot Catalunya.

Federació de Patrons

Aquesta Federació, que compta ja amb nombrosos elements, prepara entre les seves primeres activitats una intensa campanya per a la santificació de les festes en les fàbriques, tallers, establiments i oficines, de la ciutat de Barcelona, que estendran després per tot Catalunya.

Federació d'Obrers

El "Sindicat de l'ofici de dauradors", adherit a ACCIÓ POPULAR, ha celebrat una reunió general molt concorreguda, en la qual s'han aprovat els seus Estatuts i dintre de poc temps quedarà constituïda la seva Junta Directiva.

CERVERA

Amb una nodrida concurrència d'homes es va celebrar diumenge passat la conferència anunciada, a càrrec del nostre vice-president Manuel de Montoliu, preparatòria de l'organització de l'ACCIÓ POPULAR a la ciutat i comarca de Cervera. L'entusiasme amb què fou acollida la conferència en la qual el senyor Montoliu exposà i glossà el programa de la nostra entitat, són ferma garantia que ben aviat ACCIÓ POPULAR arrelarà i fruitarà esplèndidament en aquesta comarca. El Rvd. Arxiprest Antoni Pont ha quedat encarregat de constituir la Junta local interina de Cervera, la qual curarà de designar delegats a les localitats de la seva comarca.

TORTOSA

Els catòlics tortosins han demanat a ACCIÓ POPULAR l'organització d'un gran acte d'afirmació catòlica a la seva ciutat, que tindrà lloc cap a darrers del mes present, i servirà de preparació a l'organització d'ACCIÓ POPULAR a les terres tortosines.

BANYOLES

Una conferència sobre l'ideari i el programa d'ACCIÓ POPULAR està anunciada per al diumenge, dia 24, a la vila de Banyoles, per tal d'organitzar en la seva comarca les primeres activitats de la nostra entitat.

SEU D'URGELL

Per la Candelera realitzarà ACCIÓ POPULAR una campanya de dos o tres dies per les terres d'aquest bisbat, en la qual prendran part un estol d'oradors i conferencians que celebraran actes de propaganda en diferents localitats d'aquesta comarca.

VILANOVA I GELTRÚ

Ha quedat constituïda la Delegació local d'ACCIÓ POPULAR; s'ha nomenat, d'acord amb els reglaments, una Junta composta d'un representant de l'entitat adherida Centre Catòlic, un dels bisetmanaris adherits, "La Defensa", i un representant de cada un dels estaments que integren la Delegació, com segueix: pels estudiants, el senyor Felip Dulanto i Escofet; pels dependents, el senyor Josep Miró i Grinyó; pels patrons, el senyor Cristòfor Ferret; pels obrers, el senyor Antoni Baig, i pels homes de carrera, el senyor Joan Blanchi Boés.

La sessió constitutiva transcorregué enmig de gran entusiasme i amb nombrosa assistència de socis.

Desitgem que la novella Delegació emprengui una intensa tasca d'acció social catòlica.

Una lletra del president d'ACCIÓ POPULAR

Sr. J. M. Capdevila, director d'"El Matí". — Distingit senyor i amic.

He llegit en "El Matí" del dia 6 l'article editorial tan oportú i ben orientat. Certament costa de creure que algú, i sobretot la classe patronal, pugui confiar en l'eficàcia dels procediments de violència i molt menys amb caràcter de clandestinitat i irresponsabilitat. Aquí com a tot arreu ha fracassat aquest sistema i la lògica diu que ha de fracassar sempre. A nosaltres, catòlics, ens ho diu a més el concepte que tenim de l'home, de la seva missió o raó d'ésser en la terra i de les relacions que el lliguen amb els seus semblants.

És arribada l'hora de la col·laboració entre tots els estaments. Quaranta anys ja fa que Lleó XIII amb clarividència inspirada fixava el camí a seguir, quaranta anys que entre nosaltres almenys han estat lamentablement desaprovechats. Raó de més per a no perdre el temps en divagacions i per a emprendre amb decisió el camí de la veritable solució, com diu Pius XI en l'encíclica "Quadragesimo Anno", han de portar-la les organitzacions.

ACCIÓ POPULAR ha iniciat ja la tasca. Té formades, o en vies d'immediata formació, associacions

de cada un dels diversos estaments, independents entre si i amb plena personalitat cada una, unides, però, pel mateix ideal i per les mateixes concepcions. És evident que són els propis estaments interessats els qui han de treballar per la resolució dels problemes que se'ls presentin cercant, abans de tot, la justícia, penyora de cristiana harmonia social. I ho és també que per a la necessària eficiència cada una d'aquestes associacions ha d'obrar amb perfecta independència; però essent la justícia i la cristiana convivència l'ideal de totes i estant totes i cada una governades per les normes generals d'ACCIÓ POPULAR que preconitzen la col·laboració dels estaments i l'arbitratge en casos de litigi és indefectible que les normes d'ACCIÓ POPULAR, basades en les ensenyances pontificies, seran les que obtindran l'adhesió de tots els homes de bona voluntat, als quals els ha estat promesa la pau.

Acoblem-nos tots, patrons i obrers, dependents i intellectuals dintre els rengles d'ACCIÓ POPULAR. Formant dintre d'ella i cada u en l'Asso-

ciació corresponent, col·laborant amb els altres, obrant de cara a la justícia i moguts per la bona voluntat ens anticiparem, moltes vegades, a solucions i mesures que si han de venir imposades per la Llei poden arribar tard i malament i ésser, en veritat, més aviat solucions formulàries que de justícia, que deixin, per tant, subsistents els conflictes; o ésser dictades amb finalitats polítiques i partidistes contràriament al que succeiria si la iniciativa partís d'ACCIÓ POPULAR, ja que aquesta, per inspirar-se en la doctrina catòlica, que és com dir universal, està per damunt de totes les mesquineses partidistes.

Amb el coneixement i experiència que ens donen les nostres actuacions i, principalment, les ensenyances dels Summes Pontífexs, podem contribuir amb eficàcia a portar la pau social a què es referix l'article d'"El Matí", pels únics camins que poden conduir-hi.

El saluda molt afectuosament el seu amic, *Eduard Bertrand*.

Curset d'Orientació Social Cristiana

Tothom reconeix que els nostres homes estan mancats dels coneixements indispensables en ço que es refereix a les grans i lluminoses doctrines de la Sociologia Cristiana. Aquestes doctrines responen a les múltiples i complexes qüestions que es presenten, i contra elles s'estrellen les objeccions, més fantàstiques que reals, que se'ls oposen. Un silenci aparentment discret, moltes vegades vergonyós, és l'única contesta a molts interrogants i a molts fets que els enemics de l'Església ens tiren en cara. Gairebé sempre es compleixen les paraules de Jesús "que els fills de les tenebres són més prudents que els fills de la llum".

Cal, doncs, començar la tasca amb l'esguard fit al cel amb l'oració, el sacrifici i la pràctica de les virtuts cristianes, però tocant ben bé de peus a terra per tal d'escarmentar en les lliçons de l'experiència i caminar més segurs en l'esdevenidor. Cal per consegüent, formar-nos, estudiar, preparar-nos a consciència en la solució pràctica de les grans qüestions socials i que no ho és encara per la manca de coneixements que abans dèiem. El nostre esforç no és pas el primer que es fa en l'esmentat

sentit: les Junes Diocesanes d'Acció Catòlica han donat diverses i interessants conferències; els "Amics del Matí" han organitzat curssets que, com el dirigit darrerament pel prestigiós Dr. Llobera, han assolit un èxit seriós i esclatant. Juntem a tan admirables treballs la nostra aportació, el nostre granet de sorra: cal sumar i si pot ésser multiplicar, i per tant no serà pas importú el nostre projecte.

El curset d'orientació tindrà lloc el dilluns i dijous, a dos quarts de vuit del vespre, en el local social d'ACCIÓ POPULAR (Portaferrixa, 13 bis, pral.), començant el proper dia 21 de gener i acabant el dia 25 d'abril. El dirigiran els Drs. D. Eduard Román i D. Josep Castelltort.

La matrícula per a tot el curset costarà 5 ptes.: (per als socis, obrers o dependents d'ACCIÓ POPULAR, 1 pta.; per als demés, 2 ptes.).

Inscripció a les hores d'oficina al mateix local (de deu a una i de quatre a nou).

HOMES D'ACCIÓ POPULAR!

Inscriuiu-vos al Curset d'Orientació Social Cristiana;

La dona en la Bíblia

Diumenge vinent, 17 de gener, de deu a onze del matí, a l'Institut de Cultura per la Dona, es donarà la lliçó de gener, del curs "La Dona en la Bíblia".

Aquesta conferència va a càrrec del Dr. Josep Casanelles. L'argument serà: "Maria, segons Isabel de Villena".

Sor Isabel de Villena és la més sobirana escriptora de les lletres catalanes. — El seu feminisme. — Anunciació i naixement de Maria. — Virtuts de Maria. — El seu casament. — L'Anunciació i l'ecce ancilla Domini. — Festes en el cel i en la terra. — Sant Miquel enjoia la Senyora. — Sant Josep dubta. — Neix Jesús. — Reposa en el pessebre. — Els

pobrellets apòstols i les dones en el Vita Christi. — El pessebre de Sor Isabel de Villena. — *Laus perennis* a Sor Isabel de Villena.

Té interès aquesta conferència per a les senyores que vulguin tenir idea del valor com escriptora de Sor Isabel. El seu *Vita Christi* hauria no sols d'ésser conegut de tota dona catalana, sinó inclús estudiat a bastament. Ella ens parla de Jesús i de la Senyora com no sabem trobar fàcilment en un tan digne estil i tan nobles sentiments. Hauria d'ésser el llibre obligat. La seva gentilesa del dir i alta poesia fan bell parió als seus coneixements escripturístics i patristics.

L'assistència és lliure per a les senyores. Ingrés per carrer de Sant Pere més Baix.

Els missatges dels catòlics d'Europa als catòlics espanyols perseguits

La solidaritat espiritual dels catòlics de tot Europa amb els catòlics d'Espanya és altament confortadora. Van ésser primer els catòlics alemanys que, per mitjà dels seus polítics dirigents i governamentals del Centrum, en els moments en què ACCIÓ POPULAR celebrava la seva assemblea a Montserrat (7 de novembre) ens adreçaven un missatge de simpatia juntament amb els elements dirigents de la Lliga popular d'Austria i de les Federacions de sindicats cristians belgues. Simultàniament l'ex-canciller Marx, el príncep de Lowenstein, l'ex-ministre Braun, el comte de Gallen, etc., partint de la mateixa iniciativa, dirigien als catòlics de tota Espanya un magnífic missatge. I, després, venia un missatge de simpatia dels catòlics hongaresos, i els periodistes catòlics de tots els països, reunits en assemblea, des d'Holanda ens expressaven llur profunda simpatia.

I, per Nadal, quan la pau i l'amor relliguen la humanitat entera, els catòlics de tot Bèlgica s'han recordat de nosaltres i ens han dirigit un missatge eternidor: "Dolorosament commoguts pels esdeveniments que posen en perill la pau religiosa d'Espanya, especialment en matèries d'ensenyança i en l'exercici del culte per part d'una empresa pública de des-cristianització de tot un poble, els catòlics belgues sotassignats, creuen respondre a la crida del Sobirà Pontífex i als llurs sentiments d'amistat cordial i de solidaritat constant vers els seus germans de l'Espanya catòlica, expressant-los llur profunda simpatia en l'actual prova.

Recordem que en ocasions diverses, durant el decurs del darrer segle Bèlgica es va trobar enfront de dificultats semblants de les quals la Providència ha deslliurat el país.

Afirmen amb veu alta el seu convenciment de què solament els principis cristians aplicats per l'Acció Catòlica en totes les esferes de la seva influència sabran resoldre amb caritat i amb justícia la crisi que passa la noble nació d'on no sols sortirà una resistència victoriosa contra les potències del desordre, sinó la realització del vertader progrés social, intel·lectual i moral".

Aquest missatge va signat per tres ex-presidents del Consell de Ministres: Jaspas, vescomte de Pouillet i Van de Vyvere, pels ex-ministres d'Estat baró de Descamps, P. Segers, E. Tibbaut, F. Van Cauwelaert, per vint senadors, per més de trenta diputats del parlament, per gran nombre de diputats provincials i alcaldes, per la plana major del professorat de la Universitat de Lovaina, i pels altres professors de la Universitat de Gant i de Liège, per directors i membres de corporacions científiques de tot Bèlgica, per directors i presidents de federacions agrícoles, socials i obreres (P. Rutlen), organitzacions de la classe mitjana, de les joventuts i de les federacions de publicistes i homes de lletres.

I els catòlics de França, representats per la intel·ligència del seu país, acaben d'enviar als catòlics d'Espanya el següent missatge d'adhesió i de simpatia:

"Els que subscriuen, en nom de la simpatia que

en tots els temps ha unit els catòlics d'Espanya i els de França, jutgen com un deure expressar a llurs germans espanyols, enmig de les greus preocupacions que els assalten i dels perills que amenacen la seva llibertat, llurs més ardents vots per la pacífica solució que requereixen els interessos de l'Església i la prosperitat d'Espanya.

En recordar els danys polítics i morals causats a França, en determinades èpoques, per una política inspirada en l'esperit de secta i per la pretensió del Poder civil de regular unilateralment les qüestions religioses, desitgen que aquesta desgràcia i les conseqüències nefastes que ocasionaria, no caiguin damunt llurs germans llatins.

Així mateix el record dels perjudicis que enclouen per la cultura intel·lectual d'un país les mesures adoptades contra la llibertat dels Ordes religiosos i contra les iniciatives d'estudi que s'estatgen en els claustres, ens porten a formular vots perquè a Espanya, que tingué l'honor d'ésser la pàtria del dominic Pare Vitòria i del jesuïta Pare Suárez, fundadors del dret de gents, la gratitud de la nació garantitzi les grans famílies espirituals, a les quals tanta glòria deu la pàtria, la plena llibertat d'existència i de treball en benefici del bé comú". I signen el missatge els acadèmics: De la Gorce, René Bazin, Le Goffic, Lavedan, H. Bordeaux, L. Madelin, L. Bertrand, Paul Bourget; els professors de l'Institut de França: Paul Fournier, Georges Goyau, Fortunat Strowski; els professors de la Sorbona: Lluís Le Fur, Aquilles Mestre; per un gran nombre de periodistes, i presidents i directors d'entitats: Lado-né, conservador del Museu de Luxemburg; Zamanski, president de la confederació de professions comercials, industrials i liberals.

Aquestes eternidores manifestacions de simpatia i d'adhesió dels catòlics organitzats de tot Europa ens han d'estimular a la creació d'institucions similars a les que salvaguarden les institucions catòliques i la cultura dels llurs països respectius. Cal que dintre l'estat que de catòlic oficialment ha passat a perseguidor de ciutadans catòlics, els catòlics que no són *gvineus*, actuïn amb energia i amb sacrifici per tal d'organitzar un estat dintre l'estat laic.

FOMENT DE PIETAT

RENOVEU LES SUBSCRIPCIONS PER AL 1932

El Bon Pastor

10 ptes. l'any

Lo Missatger del Sagrat Cor

6 ptes. l'any

La Veu de l'Angel de la Guarda

4 ptes. l'any

FEU NOUS SUBSCRIPTORS

Crònica de moviment catòlic

Orígenes de la Revolució espanyola. — El doctor Joan Tusquets, professor del Seminari conciliar de Barcelona, ha publicat deu articles sobre els orígens de la Revolució espanyola els quals són d'una actualitat i d'una documentació extraordinàries. Les conxorxes dels polítics de la revolució amb els elements dissolvents de la maçoneria hi són aclarides i exposades detalladament. Contubernis estranys, que ningú no sabia explicar-se, queden aclarits amb la documentació aportada per l'illustre professor. Personatges d'actuacions tèrboles queden desemmascarats i és posada a la coneixença de tots els ciutadans llur filiació maçònica. I ens consta que els maçons de Barcelona i de Catalunya són molts més encara i que intervenen certs sectors que es diuen conservadors i certa premsa que vol passar per dretana.

Suïssa. — Hom creu que la valor d'una universitat s'ha de calcular per la façana exterior de l'edifici, per les sales magníficament decorades amb nombroses penjarelles de quincalleria lluminosa. Res d'això; és l'esperit de la universitat i el personal docent ço que li donen el prestigi. La universitat internacional catòlica de Friburg s'ha guanyat un nom i un prestigi en el món de la Ciència mercès a la gran activitat desplegada pel seu professorat. Aquesta universitat, fundada en 1889, compta avui amb més de 70 professors, amb una biblioteca de més de 150.000 volums; la seva organització és idèntica a les universitats alemanyes. En el semestre actual (1931-1932) compta amb 657 alumnes, gran part dels quals és de teòlegs (289). D'aquests alumnes 358 són suïssos i la resta són estrangers.

Austria. — *La federació de les associacions de Joventut.* Aquesta federació no és una nova entitat. Constitueix una comunitat d'activitats de totes les federacions de joventut. La seva finalitat és la unió de les activitats en tots els problemes i en tots els aspectes en els quals es fa necessària una mútua col·laboració. La vida i l'actuació de cada entitat en resten al marge. Aquesta federació té per missió especial la coordinació de les activitats en ço que fa referència a la seva formació espiritual i en la consecució dels seus objectius. "Com a jovent volem la unitat i volem lluitar en conjunt." En aquests moments de confusió i d'exaltació del nacionalisme i del socialisme és un deure ineludible d'informar i de dirigir les classes humils. La nova generació de les joventuts austríaques es va formant. La joventut s'imprimeix ella mateixa el caràcter; no són pas els obstacles o les facilitats exteriors ço que en el camp catòlic la mouen a actuar."

Alemanya. — *Els bisbes d'Alemanya contra la propaganda comunista.* — El cardenal Bertram, arquebisbe de Breslau i president de la conferència episcopal de Fulda s'ha dirigit al ministre de cultes prussià, pregant que privi la propaganda comunista en les escoles catòliques. El comunisme fa esforços per penetrar en tots els indrets i, com sap que el seu enemic més terrible és l'Església catòlica, cerca per totes bandes de combatre el Catolicisme especialment en les escoles confessionals que són el fonament de l'ordre social dels pobles.

França. — *L'escàndol dels catòlics adoctrinats per periodistes sense esperit cristià.* — Monsenyor H. Masquelier, en comentar a *La Croix* (30-XII-31) les paraules del cardenal Lienart, adreçades a la Joventut Catòlica de Lille el dia 13 del passat desembre, escriu: "Assistim actualment a un fenomen alarmant i paradoxal. Una banda de periodistes sense fe i desproveïts de tot sentiment cristià assetja el públic catòlic. Uns conscientment, altres inconscientment, tots obeeixen visiblement les inspiracions d'escriptors que estan en rebellió amb l'autoritat de l'Església. Tots, o gairebé tots, són agnòstics declarats, la ignorància religiosa dels quals es posa de manifest cada vegada que tracten de qüestions de fe, de moral i de disciplina eclesiàstica. De veritat, heus ací els mestres qualificats per a conquerir l'audiència dels catòlics. Per aquesta classe de periodistes els actes de l'autoritat eclesiàstica són criticats o desnaturalitzats en públic o privadament, part per mala fe, part per ignorància."

Quan els uns hi van els altres en vénen. — Fa un any que moria catòlicament a París el mariscal Joffre, el general de la batalla del Marne, i, ara, en l'avinentesa de l'aniversari se li celebren misses en diverses esglésies de París a les quals assisteixen els personatges més destacats de la política francesa. Acabem de veure una fotografia del general Maginot, ministre de la guerra de França, que acaba de morir, el qual té a les mans un Sant Crist i uns rosaris. I el seu enterrament és fet catòlicament.

D'ençà de l'adveniment de la República a Espanya hem pogut fer l'experiència de veure certs elements republicans de mitja esquerra que per por de contaminar-se, es queden a la porta del temple quan van a l'enterrament d'un amic difunt. És l'exemplaritat del puritanisme, de la delicadesa, de la cortesia i de la tolerància dels nostres semi-esquerans.

El col·legi de Sant Jordi de Namur per a infants russos. — Més de dos milions de russos fugitius viuen fora de Rússia; uns 750.000 d'aquests fugitius viuen en diferents estats europeus. França i Bèlgica han estat els dos països més hospitalaris per als pobres desventurats russos. N'és una bella prova el col·legi de Sant Jordi de Namur fundat pel pare jesuïta Baille. Aquest religiós que després de la guerra es trobava a Geòrgia i a Constantinoble, amic dels russos fugitius, es trobà en aquesta ciutat amb una quantitat d'infants, que mai no havien conegut els seus pares, o bé els pares dels quals havien estat afusellats pels soviets, i els recollí en una casa que batejà amb el nom de col·legi de Sant Jordi, patró de Rússia.

Quan el govern turc donà l'ordre d'extradició de tots els russos fugitius, el P. Baille pogué recollir aquells infants en un vaixell francès i portar-los a França. Mercès a la generositat del P. Villaert de Namur ha estat posada a disposició del P. Baille una vella fàbrica d'aquella ciutat i en ella recull els infants dels russos fugitius els quals, possiblement, el dia de demà seran els apòstols catòlics a la terra dels seus avantpassats.

Oficina romànica

(Secció de llengua literària)

CONSULTES

Cons. 65. — És necessari repetir la negació després de *ni*, com ara dient *ni son pare ni son germà no la coneixerien?* — J. S.

Resp. — Podríem repetir aquí tot el que diguérem en la consulta 62 respecte de *ningú no l'ha vist*. L'ús obligatori de *no* darrera de *ni* és una imposició moderna imitada del francès, i encara en aquesta llengua és una regla relativament moderna, obra del gramaticisme del segle XVII, afectat amb criteri estret de les construccions simètriques i simplificades i enemic de la llibertat i flexibilitat sintàctica del parlar viu i dels mateixos mestres de la ploma.

La sintaxi romànica estudiada en aquestes fonts primàries dóna per la partícula *ni* una gran varietat d'usos, comuns en totes les llengües, que presentem en resum:

a) *Ni* pot venir darrera d'un membre independent positiu i aleshores té el sentit de *i no*, reflexe del sentit primitiu de *NEC* llatí, equivalent de *ET NON*: "te odi *nec* amo"; "profectus est *NEQUE* unquam in patriam rediit". Exemples catalans:

És ric *ni* li falten amics que el volten.
Va marxar jove del poble *ni* ha tornat mai més a casa seva.

Aleshores el vaig perdre de vista *ni* el vaig seguir més.

Un *no* reforçador després de *ni*, aquí no escauria, i així no en trobem exemples en cap llengua.

b) *Ni* pot significar *i tampoc*, corresponent a *NEC ETIAM* llatí, i suposa aleshores un membre negatiu davant.

1. *no* plors *ne* sies trist (Somni 170)
e que *no* m contrastaras *ne* m faras mala cara (Valter 174).

que entre vosaltres *no* haia algun qui n diga mal *ne* s clam de la elecció per mi faedora (Valter 94).

2. *no* se ley *ne* secta que haia loat homens... (Somni 3465)

e *no* veia que esperit *ne* altra cosa lurs isques del cors (Somni 66).

En cap d'aquests exemples, presos de Bernat Metge, trobem el *no* repetit després de *ne* o *ni*. I això vol dir que no és regla obligatòria en el català clàssic aquesta repetició, tot i que hi era coneguda quan *ni* lligava dos verbs independents:

jassia que alcun fel crestia *no* dega, *ne* si savi es *no* puxa morir sobtat (Somni 1148)

jo *no* pux res fer, *ne* *no* vull sino ço que a tu plau (Valter 343)

En el francès dels clàssics eren conegudes totes dues maneres; però els gramàtics imposaren com obligatòria la segona (1):

Un moine *ne* presche *ni* endoctrine le monde (Rabelais)
Je *ne* veux *ni* peux l'éviter (Malherbe)
Il *ne* travaille *ni* n'étudie.

(1) Vogel, *Synt* 426.

(Seguirà)

SET DIUMENGES DE SANT JOSEP

per l'Il·lm. Dr. JOSEP TORRAS I BAGES

La devoció al gloriós Patriarca té una de les seves més característiques manifestacions en la pràctica piadosa anomenada:

ELS SET DIUMENGES DE SANT JOSEP

Les persones que desitgin practicar-la amb abundós fruit espiritual trobaran gran ajut en aquest llibret extret del que el Dr. Torras i Bages escriu amb el títol de:

MES DE SANT JOSEP

Adquiriu-ne un exemplar per al vostre ús i escampeu-ne altres entre els vostres amics.

Preu del llibret:

Rústega: 0,30 ptes., enquadernat: 0,75 ptes.

HISTÒRIA SUMÀRIA DE LA LITÈRATURA CATALANA

per MANUEL GARCIA SILVESTRE

Pròleg i Bibliografia per
MANUEL DE MONTOLIU

Un volum de 400 planes. Comprèn des dels orígens de la llengua fins als patriarques del Renaixement. Per segles i gèneres ordenadament, van passant escoles, autors i obres, amb judicis de conjunt i crítica detallada de les obres més importants. Un catàleg de llibres d'ampliació d'obres editades, de fàcil consulta, a més de l'índex general de noms fan d'aquest llibre un manual complet d'iniciació en el coneixement de la literatura catalana antiga, útil tant als deixebles com als professors.

Serà una de les millors obres de vulgarització que publica l'Oficina Romànica.

Preu: 5 pessetes

COL·LEGIALS

El més extens assortit
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA I TAPISSER
DECORADOR

**MOBLES I OBJECTES
D'ART I DE FANTASIA**

AGENÇAMENT D'INTERIORS
MODERNS I D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS I EXPOSICIÓ:
PASSEIG DE GRÀCIA, 36
TELÈFON 16825
B A R C E L O N A

FOMENT DE PIETAT

GLÒRIES DEL SANT NOM DE JESÚS

Excel·lència i pràctica de
la devoció al Nom santíssim

per

Mn. EUDALD SERRA I BUIXÓ, Prev.

FOMENT DE PIETAT

EN PREMSA:

PENSAMENTS

del Bisbe TORRAS i BAGES

amb un pròleg del seu Secretari
el CANONGE JOSEP DACHS

Recomanem aquest llibre a totes les per-
sones que desitgin fomentar en el seu cor
la devoció a aquest Nom santíssim davant
del qual, segons expressió de l'Apòstol,
tothom ha de doblegar el genoll, en el
cel, en la terra i en l'infern.

Conté diversos capítols en els
quals canta la grandesa, poder,
eficàcia i dolcesa del Nom de Jesús,
seguits d'altres on hi ha un verita-
der devocionari d'aquest Sant Nom.

Hauria d'ésser el llibre de lliçó espiritual
en aquest temps litúrgic.

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no podem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que són les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taquí-Mecanografia
Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS

ATENES A. G. — Provença, 157; Barcelona.